

“Op school ben ik een popster, het meisje dat niet kan eten”

Romy (21) komt samen met haar moeder binnenlopen. Ze maken veel grapjes en het duidelijk zichtbaar dat zij een goede band met elkaar hebben. Zo vrolijk als Romy is, vertelt ze toch een heftig verhaal. “Vier maanden geleden zat ik nog aan de sondevoeding.”

Terug in de tijd

“Ik ben 14 jaar en niet helemaal tevreden met mijn lichaam. Ik word weleens gepest en het maakt me onzeker. Daarbij ben ik ontzettend perfectionistisch en zie ik veel dingen die beter en mooier kunnen. Ik besluit om een beetje af te vallen, ik wil meer controle over hoe ik eruitzie. Mijn omgeving denkt ook dat het beter is als ik wat afval. Ik zit in mijn puberteit en dit hoort er gewoon bij. Ik val af en iedereen zegt dat ik er heel goed uitzie. Ze vinden het knap van me dat ik dit heb gedaan.”

“Ik val steeds meer af en merk dat het een wedstrijd met mezelf aan het worden is. Steeds een beetje harder mijn best doen. Het gaat nu niet heel goed en ik snap niet waarom. Mijn moeder neemt me mee naar de huisarts en hier denken ze dat het misschien een hersenvliesontsteking is. Een eetstoornis is nog niet aan de orde. Op school ben ik een popster. Het meisje dat niet kan eten. Dat vindt iedereen heel gaaf”

“Ik word telkens opgenomen in het ziekenhuis en we weten maar niet wat er aan de hand is. Na vele opnames komen de dokters erachter dat het toch om een eetstoornis gaat. Nu begint het drama pas echt.”

Dagen vol ellende

“Ik moet verplicht in therapie bij Triversum. Een klinische behandeling wil ik niet. Ze willen me opnemen en zeggen dat het te gevaarlijk voor mij is om thuis te blijven. Maar ook mijn moeder is het hier niet mee eens. Ik ben ervan overtuigd dat dit niet de oplossing voor mij is en weiger dit dan ook te doen. Ik ben blij dat mijn moeder mij niet dwingt.”

“Ondanks dat ik thuis zit, is elke dag weer een dag vol ellende. Ik sta op en het begint al. Er zijn gewoon geen goede dagen, hooguit goede momenten, minuten. Kleding uitzoeken duurt al

een uur. Ik denk er zoveel over na. Maakt deze jurk me dikker? Lijk ik nog dunner in deze broek? Ik weet niet wat de mensen van mij verwachten. Als ik eindelijk een outfit heb gekozen moet ik eten. Dit is altijd zo’n drama. Alles wordt met de dag erger. Ik zit altijd op het puntje van mijn stoel, want dat verbrandt toch meer calorieën dan normaal zitten. Ik leef van eetmoment tot eetmoment. Mijn hoofd stroomt over met negatieve gedachten; ‘je bent dik, je bent niet goed genoeg, je laat de controle los door te eten’. Het stopt gewoon niet.”

“Het gaat slecht met mij en ik voel me alleen. Mijn beste vriendin die ik al heel mijn leven ken, laat mij ook vallen. Mijn hele wereld valt gewoon weg. Iedereen negeert mij. Niemand vraagt mij meer wat, want iedereen denkt dat ik toch wel nee zal zeggen.”

Behandelingen

“Ik zit wel in therapie bij Triversum, want dit heb ik nodig. Leuk vind ik het zeker niet en de hulp die ik krijg is niet goed genoeg. Ik ben nog steeds ziek. Na vier jaar ga ik weg bij Triversum en stap ik over naar Novarum. Eindelijk krijg ik goede hulp.”

“Ook ga ik naar een diëtiste, maar dit loopt telkens uit de hand. Ze vertelt mij dat ik maar gewoon moet doen wat ik wil en als dat niet meer eten is dan is dat maar zo. Mijn moeder is het hier totaal niet mee eens en heeft dan ook veel discussies met haar. Zelf vind ik het lekker makkelijk en doe ik maar wat ik gewend ben om te doen; niet eten.”

“Na al deze tijd begin ik in te zien dat ik degene ben die de knop om moet zetten. Niemand anders kan dit voor mij doen. Ik moet zelf beseffen dat ik wil leven en gezond wil zijn. En langzaam komt dit besef steeds dichterbij.”

Leven bij elkaar rapen

“Vijf maanden geleden pleegt een vriendin van mij zelfmoord. Ik vind het verschrikkelijk, maar het is ook het moment dat mijn knop eindelijk omgaat. Dit is mijn teken van leven. Ik wil leven. Mijn keus is gemaakt.”

“Via Instagram zoek ik veel mensen op die hetzelfde probleem als ik hebben. Zo heb ik mijn beste vriendin ontmoet. Samen spreken we vaak af en steunen we elkaar in ons herstelproces. Wij gaan bijvoorbeeld samen lunchen om de eetmomenten meer dragelijk en zo normaal mogelijk te maken. Dit helpt mij ontzettend veel.”

“Het gaat nu heel goed met mij en ik eet weer normaal. Ik vind het gek om te bedenken dat het nog maar zo kort geleden is dat het slecht met mij ging. Vier maanden geleden zat ik nog aan de sondevoeding. Ik voel me nu top en ben dankbaar voor alle dingen die ik nu kan doen.”

“Ik geef lezingen over mijn eetstoornis en wil dit ook zeker blijven doen. Ik ben hier veel mee bezig. Op het moment werk ik samen met een andere vrouw die mij wilt helpen om ook op scholen hier meer over te vertellen. Ik vind het heel belangrijk dat er meer voorlichting wordt gegeven over dit soort onderwerpen en we het niet alleen bij seksuele voorlichting laten.”

Romy studeert nu Toegepaste Psychologie en wilt zich blijven inzetten voor dit probleem. “Ik zou na deze studie heel graag mijn eigen behandelmethode creëren om zo nog meer mensen te helpen.”